

Nohama na zem...

Musím říci, že jsem si celý včerejší den lámal hlavu, čeho jsem byl v sobotu vlastně svědkem. Na jedné straně jsem stál před velkým davem plným českých vlajek, před kterým jsem se cítil naprosto bezpečně a v pohodě. Setkal jsem se se svými čtenáři a zjistil jsem, že mě čtou úplně normální lidi, kteří prostě mají obavy z budoucnosti, protože se dívají na svět podobnými očima jako já a prožívají podobnou realitu jako já. Atmosféra na Václaváku byla úžasná, české vlajky se v silném větru krásně třepetaly, počet účastníků byl nepřehlédnutelný a přes některé slabší řečníky zaznělo to nejdůležitější. Pokud vláda nesplní požadavky demonstrantů, budou následovat nátlakové akce.

Odezva na ohlášení blokování státních úřadů a stávkování byla silná. Na tohle se od loňska čekalo. Tohle chtěli lidé slyšet už v září. Nechtěli snít o probouzení národa, chtěli lídry, vedení a jasné další kroky. Nechtěli se jen hemžit a dívat se, jak se jim premiér směje do obličeje. Nechtěli se dívat, jak se pořád někdo proti někomu vymezuje, jak se rozpadají jakékoliv týmy spolupracovníků, jak se všichni navzájem obviňují ze zrady a z posluhování globálním strukturám. Na tohle se dojelo loni. Hádalo se o koryta, ve kterých ještě nebyla ani melasa.

Organizace demonstrace byla také na úplně jiné úrovni než loni. Nebudu se tu znovu vypisovat o krajských koordinátorech a vydaných částkách za letáky. Jen řeknu jednu příznačnou věc – více lidí se mi svěřilo, že si natiskli letáky, vytypovali si místa, kam je vylepí a když tam došli, už tam letáky byly.

Jindra Rajchl má se svými videi stejný dosah jako Otázky Václava Moravce...

Demonstrace jednoznačně vzbudila novou naději. Vymezování se, jsou jen kyselé hrozny. Lidé se od loňska organizují lépe a radostněji. Hodně se naučili. Realizační tým není slepenec, ale je veden za jedním cílem. Dosáhnout rozšíření protestů dalším zviditelněním a nátlakovými akcemi. Dělají na tom lidé, kteří se nehoní za chimérami, že zítra Fiala podá rezignaci. Všichni jste tuto novou realitu viděli, všichni si na ní můžete udělat názor sami, nemusíte se řídit názorem Vidláka, všichni jste viděli, co můžete (a nebo nemusíte) podpořit. Jestli je v této zemi někdo, kdo by to uměl lépe, okamžitě mi ho ukažte a já se mu neprodleně začnu věnovat.

A teď si řekneme něco o překážkách:

Lidí bylo zhruba stejně jako loni v září. Tečka.

Jasně, byla zima a špatné počasí, ale stejně musím konstatovat, že počet aktivních naštvaných se od loňských prázdnin v podstatě nezměnil. Nebo ne natolik, aby přijeli. Umějí se lépe domluvit, umějí si domluvit autobusy, umějí koordinovat svojí činnost, ale není jich víc. Včerejší bitvy se zúčastnilo stejné vojsko, jako se sešlo loni v září. Jen je o něco vycvičenější, ostřílenější a zvolilo si lepší důstojnický sbor. Ovšem noví dobrovolníci se zatím nenahrnuli.

Svým způsobem se tomu moc nedivím... že bychom zažívali sérii vítězných tažení, to se říci nedá.

Na druhou stranu, Jindra Rajchl je trochu jako ta pravda... prostě zbyl. Nechal jiné, ať předvedou, co umí a přišel na řadu až po nich. A hned při první přehlídce řekl, že se to teď bude dělat poněkud jinak.

Nebudeme létat v oblacích. Realita je sto tisíc lidí, kteří jsou bojeschopní, rozumní a celkem odhodlaní, když byli ochotni přijet i v té zimě a po všech loňských zklamáních. Není to malá síla, ale má své limity. Vládě se možná trochu stáhly půlky, ale průjem z toho nemají. Být měsíc před volbami, byli by z toho hotoví, ale teď se mohou chlácholit, že se nic moc vlastně neděje.

Ale báli se, ne že ne. Ukazuje to zinscenovaná provokace na schodech Národního muzea. Stejně jako fotky oněch záškodníků s ruskými symboly, které byly úplně nové, nikdy nevyprané a na suchý zip. K tomu měli hoši stejné boty... Vsaďte se, že kromě Ševčíka nikdo nebude obviněn, protože by museli zabásnout svoje vlastní provokatéry.

Mají strach, dělají vše pro to, aby protesty zdiskreditovali. A když si nemohou nic najít v osobních životech organizátorů, budou to dělat takhle.

Od začátku existovaly dvě cesty, jak uspět pomocí pouličních protestů. Buď musejí růst, aby si vládní moc dokázala představit okamžik, kdy už na ulici bude tolik lidí, že je to smete... Když dojdou k takovému poznání, tak se vláda předtím pokusí udělat nějaké změny, aby protesty uklidnili a nebo (v případě Vítka) udolali.

Nebo musí stejný počet účastníků ukazovat stále větší odhodlání. Samozřejmě, tady nejsme ve Francii, u nás se odhodlání neměří na zapálená auta a rozbité výlohy. Nenásilí je u nás jediná možnost. Strana, která se k němu uchýlí, ta ztratí v očích národa veškerou legitimitu. Je možné blokovat silnice, je možné stávkovat, je možné bránit vlastním tělem, ale není možné házet dlažební kostkou. Nikdy.

Za pět týdnů se musí ukázat jedno, nebo druhé, nebo obojí. Buď větší počet lidí nebo větší odhodlání. Dumejte, dumejte. Tentokrát nepostačí jen přijet do Prahy. Tentokrát to bude náročnější. V mezičase se budete dozvídat, jak je to vymyšlené. Kdo po sobě necháte sáhnout těžkooděnce? Kdo budete ochotní neozbrojeni podávat ozbrojencům karafiáty? Kdo budete ochotni snášet rozmary počasí i nepohodlí?

Na závěr řeknu jedno... pořád platí, že nejpravděpodobnější šance na úspěch je tlak na co nejširší frontě. Ve sněmovně, senátu, na ulici, od odborů, podnikatelů a dalších skupin. Jobovky pro vládu každý den. Zleva, zprava, shora, zdola. Vláda musí vidět, jak se jí to rozpadá pod rukama a zároveň vidět, jak roste opoziční spolupráce.

PS.

Přátelé, ještě před víkendem jsem odeslal všechny objednané knížky. Kdo si zadal adresu minulý týden, ten už má zásilku na cestě. Dnes odesílám poslední čtyři kusy, které jste si ještě objednali o víkendu. Jsem připraven řešit reklamace. V tomto týdnu by vám všem měly knihy dojít. Komu nepřijdou do pátku, ať se mi ozve na vidlácký mail. Budeme to řešit. Vylifroval jsem 2741 zásilek. Divil bych se, kdyby se jich několik neztratilo.

Děkuji všem, co mě podpořili. Dodali jste mi nový impuls do další práce. Více již brzy.